

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/211/2022
Identifikačné číslo spisu: 6119290896
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6119290896.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovaným 1/ B. N., narodenému XX. V. XXXX, E., I. XX, 2/ B. K., narodenej XX. V. XXXX, Z. I. H., N. XXX/XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Vlastou Pastorkovou, Snina, Strojárska 3998, o zaplatenie sumy 4 629,93 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 7Csp/40/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. marca 2022 sp. zn. 20CoCsp/10/2021 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. marca 2022 sp. zn. 20CoCsp/10/2021 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Csp/40/2020-374 zo dňa 02. decembra 2020 žalobu zamietol, žalovanému v 1. rade náhradu trov konania nepriznal, žalovanej v 2. rade voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou podanou na upomínacom súde dňa 09. mája 2019 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovaným uložil zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 4 629,93 eura s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 1 969,12 eura od 18. decembra 2018 do zaplatenia a zaviazal ich na náhradu trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zo dňa 17. decembra 2018 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovaným. Postupca uzatvoril so žalovanými dňa 19. októbra 2010 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovaným peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti boli upravené v Zmluve a vo VOP. Zastal názor, že Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti

zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaní neplnili v stanovených termínoch splátky, čím porušili svoju povinnosť podľa Zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 21. novembra 2016 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 21. novembra 2016, pričom vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 4 629,93 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1 969,12 eura, z riadneho úroku vo výške 1 921,54 eura, z úroku z omeškania vo výške 689,27 eura a z poplatkov vo výške 50 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaní po postúpení pohľadávky nevykonali žiadnu úhradu. Úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka žiadal počnúc dňom 18. decembra 2018, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. V zmysle čl. I, ods. 1 Úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19. októbra 2010 bol druh poskytnutého úveru určený ako „Úver na bývanie.“ Úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 19. októbra 2010 uzatvorená medzi pôvodným veriteľom a žalovanými nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu podpisu Zmluvy. Z toho dôvodu sa na predmetnú zmluvu nevzťahuje podmienka podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda podmienka uvedenia ročnej percentuálnej miery nákladov v zmluve.

1.2. Skonštatoval, že z obsahu spisu je zrejmé, že postupca - Slovenská sporiteľňa, a.s. ukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovanými na druhej strane, vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, a to ku dňu 21. novembra 2016. Žalobca v konaní však ani nepreukázal, že písomná výzva (banky) po tom, čo boli žalovaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním jednotlivých už splatných splátok, bola zo strany pôvodného veriteľa odoslaná, teda, že sa dostala, resp. sa mohla dostať do dispozičnej sféry žalovaných. V dôsledku toho nebolo v konaní preukázané splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatných pohľadávok (§ 92 ods. 8 zákona o bankách, ďalej len „Zákon o bankách“). Žalobca tak nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v predmetnom konaní, lebo zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, keďže banka môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo zo strany žalobcu preukázané nebolo. Táto písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. marca 2022 sp. zn. 20CoCsp/10/2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné v predmetnom konaní vyriešiť, je otázka, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v Občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky adresovaná dlžníkovi a skutočností, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

2.2. Odvolací súd mal z obsahu súdneho spisu za zrejmé, že žalobca síce v konaní predložil výzvy zo dňa 12. septembra 2018 (č .l. 136, 138 spisu) adresované žalovaným (ich doručenie však nebolo dokladované), ktoré sa však týkali splácania dlhu z úveru vo výške 3 369,48 eura vyčísleného ku dňu 12. septembra 2018 a vo výške 4 318,35 eura, avšak predmetom konania je nárok na zaplatenie pohľadávky žalobcu voči žalovanej z úveru vo výške 1 969,12 eura s príslušenstvom. Na základe uvedeného mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca vyzval žalovaných na splnenie záväzku zo zmluvy o úvere vzniknutého za

neskoršie obdobie vo výške žalovanej sumy. Žalobca teda nepreukázal, že pohľadávka voči žalovaným bola v čase jej postúpenia na žalobcu dňa 17. decembra 2018 spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

2.3. Vo vzťahu k tvrdenému vyhláseniu konkurzu na majetok žalovaného 1/ odvolací súd poukázal na to, že v zmysle uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5OdK/1123/2019 zo dňa 19. decembra 2019 je zrejmé, že bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu podnikateľa - žalovaného 1/, IČO: 44 764 502. Nebol však dôvod na prerušenie alebo zastavenie konania, pretože súd prvej inštancie nereagoval na uvedenú skutočnosť (vyhlásenie konkurzu) a v priebehu odvolacieho konania konkurz na majetok žalovaného 1/ bol zrušený, a preto dôvod na postup podľa § 167e ods. 1 ZoKR odpadol.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) argumentujúc tým, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nakoľko odvolací súd vo svojom rozhodnutí neposkytol odpoveď na žiadne právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s nárokom žalobcu, ktoré žalobca namietať v podanom odvolaní, v dôsledku čoho je odôvodnenie jeho rozhodnutia nepreskúmateľné a podľa názoru žalobcu sa možno domnievať, že krajský súd sa odvolaním ani individuálne nezaoberal, keďže odôvodnenie je zjavne prevzaté z iného súdneho konania, resp. iného rozsudku krajského súdu. Žalobca namietať, že krajský súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal, neposkytol odpoveď, resp. posúdenie na odvolaciu námietku, prečo Okresný súd pri posudzovaní podmienok ust. § 92 ods. 8 Zákon o bankách žiadnym spôsobom nezohľadnil výzvy zo dňa 04. októbra 2016 a 21. novembra 2016, ku ktorým žalobca pripojil doručanky a obálky. V tomto smere žalobca predovšetkým poukázal na záver krajského súdu uvedený v bode 12. rozhodnutia, v zmysle ktorého: „Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobca síce v konaní predložil výzvy zo dňa 12.09.2018 (č. I. 136, 138 spisu) adresované žalovaným (ich doručenie však nebolo dokladované), ktoré sa však týkali splácania dlhu z úveru vo výške 3.369,48 eura vyčísleného ku dňu 12.09.2018 a vo výške 4.318,35 eura, avšak predmetom konania je nárok na zaplatenie pohľadávky žalobcu voči žalovanej z úveru vo výške 1.969,12 eura s príslušenstvom.“ Z vyššie uvedeného záveru krajského súdu jednoznačne vyplýva, že krajský súd sa ani len okrajovo nevyjadril k odvolaniu žalobcu a navyše sa v odôvodnení nachádzajú nesprávne informácie o predmete konania: „vo výške 1.969,12 eura s príslušenstvom“ ako aj žalobcovi neznáma výška dlžného úveru: „vo výške 4.318,35 eura“. Na základe uvedeného žalobca zastal názor, že krajský súd vec odmietol individuálne právne posúdiť a podaným odvolaním sa vôbec nezaoberal, keďže ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, tak v ňom absentuje súvislosť s podaným odvolaním. V tomto smere mal žalobca za to, že krajský súd bez individuálneho posúdenia prejednávanej veci prevzal odôvodnenie rozsudku z iného prípadu, ktorý ako vyplýva z vyššie uvedeného nie je skutkovo ani právne totožný a navyše krajský súd z tohto prevzatého odôvodnenia ponechal aj označenie predmetu sporu (ktoré sa nezhoduje s prejednávanou vecou) a navyše krajský súd ako jeden z dôvodov zamietnutia žaloby uviedol túto nezrovnalosť, a teda, že suma vo výzve na zaplatenie sa nezhoduje s predmetom tohto konania. V ďalšom je zjavné, že určenie dvoch rozdielnych dlhov, ktoré majú vychádzať z výziev zo dňa 12. septembra 2018, z ktorých druhá suma nemá s prejednávanou vecou žiadny súvis, má rovnako pôvod v prevzatom odôvodnení iného rozhodnutia. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ sa k dovolaniu nevyjadril. Žalovaná 2/ navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod [§ 420 písm. f) CSP] zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“

rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá aj jeho dôvodnosť.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní.

9. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

10. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

11. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru odvolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu znakov vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatnej otázke, od ktorej záviselo správne rozhodnutie veci.

12. Dovolateľ v dovolaní výslovne uviedol, že v súvislosti s predloženou výzvou zo dňa 04. októbra 2016 (ku ktorej žalobca pripojil doručenkou podpísanú žalovanou 2/ a neprevzatú obálku adresovanú

žalovanému 1/) a podaním zo dňa 21. novembra 2016 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (ku ktorému žalobca pripojil doručenu podpísanú žalovanou 2/ a neprevzatú obálku adresovanú žalovanému 1/) mu nie je zrejmé, z akého dôvodu súd uvedené podania nepovažoval za kvalifikovanú výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Obsahom podania zo dňa 21. novembra 2016 bolo totiž nielen oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, ale zároveň aj výzva postupcu, aby žalovaní uhradili dlžnú sumu. Žalobcovi teda nebolo zrejmé, z akého dôvodu uvedené výzvy postupcu súd pri skúmaní splnenia podmienok ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vôbec nezohľadnil a v tejto súvislosti ani len nespomenul.

13. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že možnosť postúpenia pohľadávky aj bez súhlasu klienta, v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je daná za kumulatívneho splnenia troch predpokladov, a to: splatnosti pohľadávky a alebo jej časti (1), existencie predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. V bode 12. a 13. odôvodnenia zdôraznil, že z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že „žalobca síce v konaní predložil výzvy zo dňa 12.09.2018 (č. l. 136, 138 spisu) adresované žalovaným (ich doručenie však nebolo dokladované), ktoré sa však týkali splácania dlhu z úveru vo výške 3.369,48 eura vyčísleného ku dňu 12.09.2018 a vo výške 4.318,35 eura, avšak predmetom konania je nárok na zaplatenie pohľadávky žalobcu voči žalovanej z úveru vo výške 1.969,12 eura s príslušenstvom. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca vyzval žalovaných na splnenie záväzku zo zmluvy o úvere vzniknutého za neskoršie obdobie vo výške žalovanej sumy. Žalobca teda nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanej bola v čase jej postúpenia na žalobcu dňa 17.12.2018 spôsobilá na postúpenie v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.“

14. Z vyššie uvedenej formulácie vyplýva, že odvolací súd mal za nepreukázané splnenie podmienky písomnej výzvy banky adresovanej dlžníkovi (klientovi) na splnenie omeškaného peňažného záväzku s odôvodnením, že výzvy zo dňa 12. septembra 2018 (č. l. 136, 138 spisu) sa týkali splácania dlhu z úveru vo výške 3 369,48 eura vyčísleného ku dňu 12. septembra 2018 a vo výške 4 318,35 eura, avšak predmetom konania je nárok na zaplatenie pohľadávky žalobcu voči žalovanej z úveru vo výške 1 969,12 eura s príslušenstvom. Toto odôvodnenie je však podľa názoru dovolacieho súdu nezrozumiteľné, pretože predmetom konania je dlh na nesplatenom úvere z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, ktorý ku dňu postúpenia z banky na žalobcu predstavoval sumu 4 629,93 eura (teda rozhodne nie sumy 4 318,35 eura ani 1 969,12 eura), ktorá suma podľa žaloby predstavovala iba istinu z úveru. Ak teda odvolací súd potvrdil zamietajúci výrok súdu prvej inštancie z dôvodu neexistencie písomnej výzvy adresovanej dlžníkovi, jeho záver nekorešponduje s obsahom spisu, pretože výzvy zo dňa 12. septembra 2018 sa týkajú nezaplatenej pohľadávky z úveru na bývanie č. XXXXXXXXXXXX, teda predmetu konania. Dovolací súd nemôže domýšľať v tejto súvislosti, či k rozhodnutiu dovolacieho súdu viedla skutočnosť, že nebolo preukázané doručenie týchto výziev adresátom, teda žalovaným, alebo neexistencia výziev na pohľadávku, ktorá je predmetom konania, pretože by neprípustne dotváral rozhodnutia súdov v základnom konaní, čo by viedlo k porušeniu rovnosti strán. Bod 12. odôvodnenia rozsudku dovolacieho súdu totiž vzbudzuje pochybnosti o tom, čo považoval odvolací súd za predmet konania. Odvolací súd sa nevyporiadal ani s námietkou žalobcu týkajúcou sa výzvy zo 04. októbra 2016 a doručenkami k nej pripojenými (č. l. 346 a nasl.).

15. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dovolacieho súdu je pre nezrozumiteľnosť dôvodov nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Váda tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu. Dovolací súd však pripomína, že odvolací súd musí posúdiť aktívnu legitimitáciu žalobcu komplexne aj z pohľadu splnenia podmienok upravených v § 565 a § 53 ods. 9 OZ.

16. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP).

17. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.